

El tallat

El tallat

CARLES PÀRAMO

Sentiment per la pèrdua de l'amic Juli, pena pel seu traspàs, abans poder veure perpetuat el seu llegat, a Montjoi.

A Roses ens l'estimàvem i molt. Era proper, molt persona. Pensava abans de parlar i sabia escoltar. L'acomíadem amb un somriure, fa tres setmanes encara li vàrem fer un homenatge, de la mà del president de l'Estació Nàutica, l'altre bon amic, en Miquel Gotanegra. Hi érem tots, amb la seva família. Una tarda estiuenca al passeig del port. L'alcaldesa li va donar el ?guardó. Estava content.

En Juli brillava amb llum pròpia en un món d'estrelles. Mai es va sentir presoner de la fama. Mai va canviar. En això era molt català, ni l'èxit ni la fama el varen canviar, era el mateix de quan el vaig conèixer. Joventut alegre amb vocació bohèmia dels 60 i 70, amb un gran cor i professionalitat, capaç de menjar-se el món.

Era del 1949. Amb en Mateu Casañas, tots tres nats el mateix any, més d'una vegada, havíem convingut que aquell havia estat un any de «collita» extraordinària. Al seu restaurant, l'únic de Roses on un alcalde no hi podia convidar ningú, per allò de «què diran», va ser on, segurament, s'hi van fer realitat algunes de les obres més importants fetes al poble de Roses. Gràcies a la generositat d'en Juli i en Ferran. Què voleu que us digui, la història s'escriu així.

I també per a la història. La carretera de Montjoi, una pista militar abandonada, es va asfaltar sense que mai ningú de Roses ho demanés. Senzillament va ser un acte de reconeixement i aposta a favor de dos nois, propietaris eixelebrats d'El Bulli, que deien voler canviar el sentit de la gastronomia. En Juli i en Ferran ens han compensat mil vegades aquell l'esforç.

Fa pocs dies, en Juli em va pagar el tallat, li tocava a ell, no pensava que ja no li podria pagar mai més el seu.

Al Cel sigui. Estic segur que ja hi és.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/alt-emporda/2015/07/07/tallat/733284.html?utm_source=rss